

„Ježíš vzal s sebou Petra, Jana a Jakuba a vystoupil s nimi na horu pomodlit se. Když se modlil, výraz tváře se mu změnil a jeho šat oslnivě zbledl. A hle, rozmlouvali s ním dva muži - byli to Mojžíš a Eliáš“ (Lk 9,28b-36).

Pokud počítám dobře, tak na hoře Tábor byly tři trojice: Petr, Jakub a Jan; Ježíš, Mojžíš a Eliáš; Boží sláva včetně zahalujícího oblaku, hlas Boha Otce a Boží Syn, Ježíš, Tedy Nejsvětější Trojice. Účelem pozvání první trojice bylo modlit se.

Pod horou Tábor zůstali ostatních devět apoštolů, dalších dvaasedmdesát učedníků a další, připusťme. Co si vzít z tohoto evangelia pro nás?

Když se shromažďuje církev k modlitbě liturgické, jsou vždy všichni. Když však Ježíš potřebuje modlitební podporu, nebo možná i apoštolové potřebují podepřít vzhledem k následujícím událostem kříže, potom jsou vytvářeny malé skupinky, jejichž víra podepřená intimním sdílením jak budoucího utrpení, jak zde na Táboře, nebo sdílením obav s bezprostředního nebezpečí, jako v Getsemanech, má sloužit celku.

Ježíš tak ukazuje Církvi model, o kterém v těchto dnech přemýšlíme v naší farnosti. Model vytvoření malých modlitebních společenství, která se budou setkávat každý týden ke společné modlitbě za sebe navzájem, ke společnému čtení Písma, ke společnému svědectví víry. Tato malá společenství tak ponese to jedno velké svou vírou a vzájemnou semknutostí.

Jeden z našich farníků minulý týden navštívil v Miláně dona Pigiho, zakladatele těchto námi zamýšlených farních buňek. Vyfotil se s ním a vyslechl si od tohoto již devadesátiletého kněze upoutaného již na vozík krásné svědectví, že co se farních buňek týče, tak nic většího se mu v kněžském životě nepovedlo. Také mohl vidět, že srdcem oživlé milánské farnosti je neustálý výstav eucharistie, dvacet čtyři hodin denně, sedm dní v týdnu. Stále někdo se za farnost modlit před Eucharistickou přítomností Ježíše, lidé se zapisovali i na noční hodiny. To, co píše kniha otce Pigiho je stále živé.

Co se modlitby před eucharistií týče, mimo čas bohoslužeb, píše otec kardinál Tomáš Špidlík:

„Autoři, kteří mluví o přítomnosti Krista ve svatostánku, rádi citují slova Mojžíšova: ‘Což se najde jiný veliký národ, jemuž jsou jeho bohové tak blízko, jako je nám Hospodin, náš Bůh’ (Dt 4,4). Nikdo z katolíků jistě nepochybuje o skutečné, jak se říká reálné přítomnosti Krista v eucharistii. Přesto však knížky, kde se mluví o tzv. návštěvách nejsvětější svátosti, často upřilušují, když píší např., že nás ve svatostánku Spasitel ‘čeká’, že ‘po nás touží’. Není to představa příliš lidská?

Nelíbí se nám ovšem sentimentální výrazy některých modlitebních knížek o ‘vězni ve svatostánku’, o ‘opuštěném a smutném Spasiteli’, kterého nikdo nenavštěvuje,

a kterému jako bychom dělali službu tím, že se jdeme pomodlit do kostela. Opuštěným a vězněm světa je spíš ten, kdo jde mimo kostel, ne Bohočlověk ve svátosti. Duchovní samota je pocit prázdnoty. Čím víc naopak poznáváme Boží přítomnost, tím víc se blížíme k tomu, co je cíl konečného oslavení světa, nebo na zemi.

Bůh je však přítomen všude. Proč tolik zdůrazňovat svatostánek? O problému Kristovy přítomnosti se mluví v dogmatické teologii. Teologové nás ujišťují, že není v podstatě rozdíl mezi těmi, kdo se s Ježíšem stýkali v Palestině, a námi, kteří klečíme před svatostánkem. Přítomnost Krista pod způsobou chleba je sice neviditelná, tajemná, ale pravá. Je jakoby za oponou, ale přesto na dosah ruky.

Častější návštěva svatostánku je tedy přirozený výraz víry v tuto svátostnou přítomnost Krista. Kostely proto mají být, pokud je to možné, otevřeny i mimo bohoslužbu, aby se tam mohli věřící příležitostně zastavovat. Řeholníci a ti, kdo žijí v ústavech svěřených církvi, žijí, jak to vyslovila sestra trapistka Maria Gabriela 'pod jednou střechou s Ježíšem'. Bývá totiž v domě kaple, kde se eucharistie přechovává. Podle dobrého zvyku ji navštěvují několikrát za den, např. hned ráno po vstávání, večer před spaním, po jídle, před vyjitím z domu, při vstupu do domu, před důležitou prací apod.

Gaudier vypočítává osm motivů, které nás mají vést k tomu, abychom poklekli v kostele u svatostánku, i když není doba bohoslužby:

1. Na poděkování za všechno dobré, co nás potká, až je to úspěch, radostná zpráva, zisk a cokoli jiného.
2. Povinnost uctít Boha, který je nám blízko, podobně jako neopomíjíme příbuzné a známé, jdeme-li okolo.
3. Potřeba být s Kristem v úzkém přátelském styku.
4. Zvláštní nutnost, potřeba, kdy si chceme vyprostit pomoc a posilu.
5. V opuštěnosti, kdy na nás doráží smutek a neútěcha.
6. V pochybnostech, kdy si potřebujeme vyprostit světlo.
7. Po upadnutí do hříchu a chyby, kdy si máme hned vyprostit odpuštění.
8. Na začátku nových prací, podniků, abychom si ověřili v modlitbě, že hledáme jen Boží vůli.

Způsob, jak strávit tyto chvílky v kostele, může být ovšem různý. Čím je jednodušší, tím bývá účinnější. Sv. Jan Vianney rád vypravoval o odpovědi, kterou slyšel od svého farníka. Na otázku, co dělá v kostele, řekl prostý sedlák: 'Dívám se na Boha a Bůh se dívá na mne.'

Nedovedeme se však všichni tak prostě a jednoduše modlit. Můžeme tedy recitovat jakoukoli modlitbu, zpaměti nebo z knížky, můžeme chvíli rozjímat, číst kousek evangelia apod. Gaudier radí, abychom napodobili v duchu nějakou osobu z evangelia a volali ke Kristu např. slovy slepce z Jericha, prosili ho s Marií Magdalénou za odpuštění, o vánocích ho navštívili jako betlémský pastýři, v postě se v duchu postavili pod kříž, o velikonocích se zastavili s ženami u prázdného hrobu apod.

Z deníku jednoho řeholního kněze, kterého často vidávali v kapli, se dočteme, jak míval tyto návštěvy svatostánku rozvrženy. Po snídani se krátce modlil se sv. Josefem za práci, která ho ten den čekala. Po obědě se modlival za všechny, kteří mu co dobrého prokázali a za to, aby prospíval v lásce k lidem. Odpoledne se modlival v kapli litanie k Božskému Srdci za zdar své apoštolské činnosti, večer v kapli zpytoval svědomí; kromě toho si při každé příležitosti odskočil na minutu či dvě do kaple. Byly to návštěvy kratičké, v práci ho nezdržovaly a přitom mu tak zaplnily mysl, že se zdálo, jako by to bylo jeho hlavní zaměstnání, a ostatní konal jenom jakoby pro zábavu ve volné chvíli.

Nemají ovšem všichni kapli tak blízko, ani nemohou tak snadno práci přerušovat. Uvědomme si však všichni častěji tuto pravdu: Bůh je nám tu blízko zvláštním svátostným způsobem“ (ŠPIDLÍK TOMÁŠ. *Prameny světla*. Velehrad : Refugium, 1995. s. 141-143).

Jak podotýká otec Perini, skrze návštěvu eucharistického Krista se nám vzdálený Bůh, kterému říkáme On, stane blízkým, kterému budeme říkat Ty.